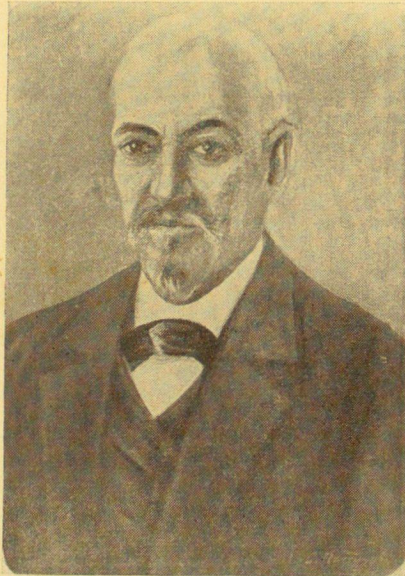

АНТОНЪ ИВАНОВЪ КАМБУРОВЪ

Антонъ Ивановъ

Като външенъ потикъ и единъ отъ важнитѣ фактори за нашето духовно възраждане въ първата половина на 19 вѣкъ съ право можемъ да посочимъ ролята на българската емиграция въ Русия, Ромъния и Австроунгария, която е живѣла при благоприятни условия, за да се проникне много по-отрано съ национално съзнание. Това сравнително ранно духовно пробуждане се обяснява лесно, като имаме предвидъ факта, че демократичнитѣ вѣяния на Западна Европа сж прониквали бързо въ свободнитѣ страни и сж облѣхвали съ просвѣтителнитѣ си идеи и българскитѣ емигранти въ тия страни. Българитѣ въ чужбина сж имали условията да изпитатъ и влиянието на ученитѣ чужденци, какъвто е билъ, на примѣръ, Юрий Ив.

Венелинъ, авторътъ на книгата „Древніе и нынѣшніе болгаре“, която е имала особено историческо значение за нашето възраждане. Освенъ това свободолюбивиятъ животъ и цивилизацията на по-културнитѣ народи съ всичкитѣ имъ прояви на тѣхното духовно творчество сж действували благотворно върху колониститѣ българи и сж пробуждали у тѣхъ стремежи къмъ образование, родолюбие и изобщо подражание къмъ духовно издигане и напредничавостъ. Така щото въ зората на нашето възраждане презъ 19 вѣкъ, въ срѣдищата на преселенитѣ или емигрирали българи въ Одеса, Браила, Букурещъ, Брашовъ, Москва